

Pósa Lajos:
A REPÜLŐ BÉKA

Egy tavi békának
Igen rossz a kedve,
Alacsony sorsával
Nincs megelégedve:
„Egész nap mást nem csinállok:
Kiugrálok, beugrálok.
Oly unalmas, borzasztó
Mindig ez a nádastó!”

Úgy megirigyelte
A szárnyas madarat:
Milyen vígan repdes
Fenn a kék ég alatt!
Mért is nincsen neki szárnya?
Mint a madár, ő is szállna!
Fenn lebegne szabadon,
Ringatózna a napon.

Ahogy töri fejét,
Ott terem a gólya;
Megörül a nádas
Szárnyatlan lakója:
„De nagy madár! Sose láttam!
Mindjárt szállok, kérem ássan!
Még csak egy kis türelem!”
S vízbe ugrott hirtelen.

Gyöngye nádvesszőt szed,
No, mi ütött bele?
A gólya két lábát
Át is fonja vele.
Ráül, mint a hintókára,
S meglendül a gólya szárnya:
„Hogy eszedbe nem jutott:
Te se varrsz több papucsot!

Hékám-békám, vigyázz!
Ne légy aztán bamba!
Csak fogódzzál meg jól
Mind a két lábamba!”
„De szép világ! De szép határ!
Hová viszel, te nagy madár?”
„Csúrtetőre, kis koma ...
Ott lesz majd a lakoma!”

(1908/47.)